

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

POKREVNÍ POSELSTVÍ

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

POKREVNÍ POSELSTVÍ

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

POKREVNÍ POSELSTVÍ

Copyright © Jiří Dittrich, 2020

Illustration © Žaneta Kortusová, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-953-9 (print)

ISBN 978-80-7557-870-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-871-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-872-3 (pdf)

Kapitola 1

Mé myšlenky nad nočním městem

Jako by to bylo teprve několik dnů, co jsem se loučil se svými rodiči, Alicí a Tylerem. *Nechce se mi vůbec věřit, že je to už celých devět týdnů.* Neustále jsem měl celou tu situaci před očima. I po takové době.

Je mi jedno, cos řekl, já budu brečet, kdykoli se mi zachce, vykřikla tenkrát Alice. Ozvěna jejího hlasu jako by stále neodezněla.

Vrátili jsme se do Říše právě včas. Informace o našem odjezdu do světa nahoru se totiž začala velmi rychle šířit. Nepřišli jsme na to, jak se to dostalo ven, ale usoudil jsem, že se o to postaral Nikolas – zvěd, který po našem odjezdu zůstal v paláci. To už ovšem nebylo důležité. Důležité bylo, abych, až se tato informace dostane k Zekovi, byl už zpět.

Co se týkalo Nikolase, palác jsme prohledali – zřejmě se opravdu vrátil k Zekovi.

Po našem příjezdu jsme s Nowelem neotáleli, a ještě tu noc vzbudili Veronicu, abychom ji mohli informovat o sudbě, která byla podle Zekova služebníka uvalena na náš rod. Ale jelikož jsme jí i řekli, že si tím nemůžeme být stoprocentně jisti, Veronica mě podrobila zkoušce – jestli se to tak dalo nazývat. Vzala mě k meditační tůni, posadila se naproti mně, vzala mě za ruce, a sama sebe uvedla do jakéhosi transu. Když po několika minutách otevřela oči, ani nemusela nic říkat. Kletba byla skutečná.

„Snažila jsem se svou mysl ponořit co nejhlouběji do tvé moci a tvé podstaty, Alexi,“ řekla tenkrát. „Je tam. Cítím to pouto, které tebe a tvého bratra váže. Ale nedivím se, že jsem si toho dřív nevšimla. Je to pohřbené opravdu velmi hluboko.“

Hned nato jsme jí s Nowelem sdělili náš plán. A to ten, že bych pomocí transu u meditační tůně mohl s Veroničinou pomocí vyhledávat vzpomínky, které na mě přeneslo Srdce. A že díky nim by se nám mohlo podařit zjistit, kdy a jakým způsobem přesně byla kletba vykonána. A Veronica potvrdila, že kdyby se nám to povedlo, možná by dokázala onu sudbu zvrátit. Dohodli jsme se tedy, že jednou za dva dny budu navštěvovat meditační tůň.

Po několika prvních návštěvách se nám v tom podařilo s Veronicou najít systém. Vypadalo to totiž, že za jednu návštěvu jsem schopný probudit vzpomínky zesnulých čtyřicet až padesát let zpátky. Také jsme přišli na to, že pokud se soustředím na určitá slova, všechny vzpomínky, které se s konkrétním slovem spojují, vyplavou na povrch. Já se tedy výhradně soustředil na slova *sudba, kletba, dvojčata*.

A tak jsem většinu svého času trávil potápěním se do vzpomínek mých předků. Byl to zvláštní pocit – sledovat životy lidí, kteří už tu nebyli, zažívat jejich všední starosti, radost, smutek a mnoho dalšího, čeho je lidský život plný. Všechno to sice bylo zrychlené, ale v mé hlavě mi to tak nepřišlo. Opravdu jsem věřil tomu, že jsem s tím určitým člověkem, jehož vzpomínky jsem v sobě probudil, prožil celý život.

Po probuzení z transu jsem pak potřeboval aspoň den, aby můj mozek protřídil vzpomínky na mé a ty cizí. Ty, které nebyly mé – pokud jsem je nepotřeboval – můj mozek nakonec vypudil.

Devět týdnů prohledávám vzpomínky svých předků. Dostal jsem se už téměř patnáct set let do historie. Ale zatím jsem o sudbě nenašel nic důležitého. Občas příběh o jejím vzniku někdo přeuvyprávěl – ale jen tak, jak ho znal Nowel. Naše Říše

však žije v podzemí už víc jak šest tisíc let. Ještě toho zbývá hodně k prozkoumání. Takové myšlenky se mi honily hlavou, zatímco jsem stál na terase čelní věže paláce. Místnost za mnou plnila obrazy většiny dřívějších vládců, včetně Seleny – mé matky.

Ani jsem nevěděl, proč přesně jsem se tam rozhodl uprostřed noci vydat. Ale poté, co jsem se snažil více jak dvě hodiny usnout, a z věčného převalování mě už bolelo celé tělo, jsem zkrátka vstal a šel. Společnost na cestě mi dělalo jen pár umírajících plamíneků, které kmitaly v plechových talířích v chodbách paláce.

Došel jsem tedy na vrchol věže, prošel místností plně obrazů a zastavil se až u zábradlí terasy. O to jsem se opřel a hleděl na noční město mé Říše. Nebýt stříbrného svitu Srdce, moc bych toho neviděl. Většina obyvatel se už uklidila ke spánku, tudíž se domy i celé ulice propadly do tmy. Jediné, co město před úplnou tmou chránilo, bylo krom Srdce několik známek po ohni. Těch několik více výrazných patřilo čtyřem tréninkovým táborům, jelikož tam se většinou oheň udržoval přes noc.

Takový klid, pomyslel jsem si a zvedl pohled od ulic města k jeho hranici nahoře nad údolím. Stále jsem si totiž nemohl zvyknout na to, že kolem celého údolí vidím vysokou a mohutnou zeď. Její rekonstrukci jsem nařídil jen pár dní poté, co jsem se vrátil od rodičů. Mluvilo se o tom už delší dobu, ale až po mém návratu jsem se donutil k tomu uvědomit si, že když nechám zrekonstruovat hranici města, nejen že nám to poskytne větší bezpečí, ale budeme mít mnohem lepší přehled o tom, kdo a kdy město opouští, či naopak – kdo do něj proniká. Marcel – hlavní architekt města – navíc přišel se skvělým nápadem. Do stavebního materiálu přimíchat semena rostliny *Sanvia Kanabis* neboli *Harmoni*, jediné rostliny, která je schopná různými způsoby blokovat naše schopnosti.

Když se nechala zeď vystavět, vládci země nechali semena vyklíčit, tudíž ve finále byl výsledek takový, že Harmoni prorostla celou zdí, čímž se stala stavba alespoň zčásti imunní vůči silám vládců země.

Harmoni. Od kontaktu s ní ve světě nahoře jsem měl k této rostlině určitý druh respektu. Nebo strachu? Možná oboje. Každopádně od té doby, co zmizel celý žok semen této rostliny, nechal jsem její zásoby dvakrát lépe hlídat. *I když to možná nemá moc cenu. Zek Harmoni už měl a má. Ovšem stále jí máme víc.*

Také jsem si nechal vysvětlit pár věcí, které se týkaly Gravia – kovu, jehož výpary při tavení blokují vliv Harmoni.

Zeď kolem města ale nebyla jediná novinka, se kterou jsem po svém návratu přišel. Rozhodl jsem se totiž, že je načase začít hledat odpovědi na některé moje otázky. A že jich tedy bylo.

Proč ovládám Navitas a jak to, že jsem ho aktivoval jako první z elementů, když by to nemělo být teoreticky vůbec možné? Jaká tajemství, co se týče naší síly, může Zek znát? Proč mi Nowel tvrdí, že je tak slabý, když to není vůbec pravda? Kdy a jak se samotný Zek dozvěděl o sudbě, která nás dva váže? A co ta tajemná vzpomínka, která mě ve světě nahoře schvátla? Ta o dvou mužích dvojčatech, kteří oba zemřeli, když ten jeden druhého zabil? To přece nemohla být náhoda, že se mi vyjevila jen tak krátkou dobu před tím, než jsem se o sudbě dozvěděl. Bylo to něco jako varování. Jinak si to vysvětlit nedokážu. Ale jak je to možné?

Chtěl jsem to vzít ale postupně, tudíž jsem se rozhodl, že krom pátrání po sudbě ve vzpomínkách budu pátrat i po tajemství Navitas a jeho aktivaci. Proto jsem poprosil Reeda – otce Abby, aby nám propůjčil spisy jeho dědečka, který se zajímal o spoustu ztracených tajemství naší Říše. I o Navitas.

Spisy se zabývaly hlavně Abby a její matka. Ale když měl někdo čas, sednul si k tomu s nimi. Hlavně Irma a Nowel. Ti

se ale snažili pomáhat všude, kde to jen šlo. Někdy jsem měl dokonce pocit, že to přehání. Běhali od jedné věci ke druhé jen proto, aby pomohli co nejvíce lidem s co nejvíce věcmi. Nowel už se totiž o vládnutí nemusel téměř starat.

Na Abbyin popud jsem se ujal co největší zodpovědnosti nad Říší a nechal se informovat o spoustě věcí, které bych jako vládce měl znát. Od pěstování surovin kvůli obživě, přes učení mladých lidí, zdravotnictví až ke zpracovávání kovů a dřeva. Dalo zabrat se ve všem zorientovat. V něčem jsem stále ještě plaval. Ale dostával jsem se do toho. Pomalou, ale jistě.

Další novinkou, se kterou jsem přišel, bylo to, že jsem chtěl dopilovat svůj vlastní trénink. Spousta lidí to nechápal, jelikož jsem ovládal Navitas, čemuž se nic nevyrovná, ale chtěl jsem svou sílu znát celou a naučit se co nejvíce technik a způsobů, jak ji použít. Nemělo se jednat o nijak zdlouhavá a složitá cvičení. Hlavně jsem se chtěl soustředit na sílu vzduchu a jeho živelní trans – Áde Northum. Max mi slíbil, že mě to co nejrychleji naučí, ale bohužel měl zatím příležitost mi dát jen jednu lekci, kde mi spíše vysvětloval, jakým způsobem se do tohoto transu dostanu. Při další lekci už jsem to měl zkusit. Krom Áde Northum jsme ale s Maxem chtěli vzájemně doladit jednu útočnou techniku větru. O té jsme si bohužel zatím nestihli ani pečlivě promluvit. Natož ji zkoušet.

Vzduch ale nebyl jediný element, který jsem chtěl rozvíjet. Poté, co se Irma dozvěděla, že bych se rád naučil něco, co jsem při svém tréninku vynechal, a co by se mi mohlo hodit, sama za mnou přišla a řekla, že by mě ráda doučila jednu techniku. S Irmou jsem se však na tom také zatím nestihl domluvit.

Budu si muset na ty tréninky udělat čas, pomyslel jsem si.

„Už zase nemůžeš spát?“ ozvalo se nečekaně za mými zády.

Nemusel jsem se ani otáčet, abych poznal, že je to Abby, kterou jsem evidentně tím svým věcným převalováním

vzbudil ještě dříve, než jsem z ložnice vůbec odešel. Jen jsem pootočil hlavou a vzdychl. „Nedělám to schválně.“

„Já vím, že ne. Jen si o tebe dělám starost.“ Přistoupila ke mně, opřela se vedle mě o zábradlí a zahleděla se na město. „Mám pocit, že od té doby, co ses pustil do toho pátrání po sudbě ve všech těch vzpomínkách, spíš čím dál tím hůř.“

„Jo. Ale není to těmi vzpomínkami. Je to tím, že jsem v nich zatím nic nenašel. To mě trápí – a také mě to nutí nad tím vším pořád přemýšlet.“

„Chápu,“ přikývla a svou ruku položila na mou.

Usmál jsem se a pohlédl na ni. Měla na sobě jen velmi jemnou bílou košilku na spaní, a vlasy rozpuštěné a rozčesané. Díky tomu jsem si povšimnul, že od mého prvního příchodu do Říše jí velmi narostly. Když jsem ji poznal, měla vlasy stěží po ramena a sestříhané do tvaru podkovy. Teď jí sahaly už několik dobrých centimetrů pod lopatky.

Zvláštní. Ale podle délky Abbyiných vlasů jsem se naučil měřit čas, který jsem už na své nové cestě strávil. Od doby, co mě poprvé Nowel oslovil, uběhlo už deset měsíců.

„Za Veronicou jsi byl dnes, že?“ zeptala se Abby. „Tudíž máš zítra volno.“

„Jo,“ hlesl jsem. „Proč?“

„Byla jsem dneska za Samem. Prý tě už šest dní neviděl. Měl by ses za ním asi stavit. Víم, že je teď těžké váš čas nějakým způsobem synchronizovat, protože teď má on sám dost práce, ale...“

„Zajdu za ním,“ přerušil jsem ji.

Jako by to Abby překvapilo. Trhla hlavou a podívala se na mě.

„Stejně tu mám pro Bowena nějaké tréninkové rozpisy, na kterých se domlouval s Cedrikem. Chci mu to do tábora odnést, takže bych se tam rovnou stavil za Samem.“

Bowen jako ředitel tábora ohně se domlouval s Cedrikem coby člověkem, který má v Radě na starost tréninkové tábory

a trénink samotný, na nových tréninkových plánech, které je třeba přizpůsobit zkouškovému období.

„Dobrý nápad. Sam zítra trénuje druhé ročníky. Bude mít na tebe čas.“

Nedávno Sam dostal od Bowena povolení trénovat mezi svými vlastními tréninky první, druhé a třetí ročníky. Ještě aby ne, když byl jedním z nejlepších bojovníků v celém městě. *Zanedlouho bude Sam povýšen o další hodnost, díky které bude moci trénovat i starší děti. Pak mu ale bude zbývat ještě jedna, aby se mohl stát oficiálním bojovníkem naší Říše.*

„Ještě jsem ho nikoho trénovat neviděl. Jsem na to zvědavý. Druhý ročník se trénuje na druhou hodnost, že? Učí se používat plně základní schopnosti.“

„Jo,“ usmála se Abby. „Přesně. Já jsem se na Sama byla minule podívat i s Maxem. Jde mu to. Opravdu mu to jde.“

„To rád slyším. Je fajn vidět, že i přes to všechno se snaží udržet si jakýsi pořádek v životě.“

„To jo. Ovšem.“ Abby se dlouze zamyslela. „Všiml sis, že poslední dobou se všichni nějak až moc podezřele uklidnili? Jako by na Zeka zapomněli... Nebo... Zdá se to jen mně?“

„Ne. Nejsi první, kdo mi to říká. Irma, Gabriel a Nowel mi to už říkali taky. Jako by všichni začali... Nechci říct zapomínat, ale...“

„Spíš jako by to v sobě potlačili. Všichni vypadají, že jsou v pořádku, ale stačí zmínit Zekovo jméno, a div se nerozprchnou.“

Zhluboka jsem se nadechl a pevně se chytil zábradlí. „Jo. Je dost těžké to nepotlačovat, když se nic neděje. A nikdo vlastně ani neví, proč.“

Informaci, že je můj a Zekův život propletený sudbou, ví jen několik málo lidí. Můj kruh, Nowelův kruh, Rada a několik dalších lidí na vyšších pozicích. Rozhodli jsme se to zbytečně nešířit, když pro celou tu situaci zatím nemáme řešení. Jen bychom zbytečně vzbuzovali paniku.

„Trochu,“ řekla Abby, „ale jen trochu mi to připomíná stav před tvou první bitvou se Zekem. Jen teď je to takové delší, řekla bych, ale atmosféra je podobná. Všichni vědí, že brzy něco přijde, všichni vědí, že tenhle klid dlouho nevydrží, ale i přesto... Snaží se být klidní. Jako kdyby...“

„Je to takový klid před bouří.“

Nevím, jestli Abby to, co jsem řekl, pochopila, ale přikývla a nic nenamítala.

Stáli jsme tam a hleděli v tichosti na město ještě několik dalších minut, než promluvila znovu. „Také by ses měl zase ozvat rodičům.“

Zazvonilo mi v uších. „No vidíš. Na to bych skoro zapomněl.“

Než jsem i s Abby a Samem od nás odjel, slíbil jsem doma, že se budu snažit se jednou za čas ozývat. Moje schopnost přeměnit energii na elektřinu mi totiž umožňovala nahodit telefon a zavolat domů. Musel jsem sice projít tajným průchodem na povrch a jít asi půl hodiny pěšky k prvnímu srázu, než zachytím signál, ale vyplatilo se to. *Já můžu zase slyšet rodiče a přátele. A oni zase vědí, že jsem v pořádku.*

Co jsme se vrátili, jsem domů už jednou volal. Dokonce se mnou šel Sam, aby si mohl na pár minut popovídat s Alicí. Ničilo mě, že jsem je od sebe musel odtrhnout. Ale Sam tady má rodinu, přátele a hlavně úkol. A Alice je alespoň doma a v bezpečí.

„Ozvu se jim co nejdřív.“

„Budou mít radost. Všichni,“ odvětila Abby, udělala krok ode mě a ze zadu mi položila ruku na rameno. „Půjdu spát. Zkusíš to taky?“

Hlasitě jsem vzdychl. „Jen běž. Za chvíli přijdu.“

„Dobře.“

Ale to, co jsem řekl, jsem nesplnil. Nechtělo se mi spát. Chtělo se mi přemýšlet. A mnohem horší to bylo, když ticho noci prořízl lehký výkřik z věznice pod palácem, kde

se nám za posledních osm týdnů podařilo nashromáždit šestnáct vězňů.

Do věznice by se člověk dostal, kdyby se místo po obrovských schodech k paláci vydal po jejich pravé straně. Ve skále by pak asi po třech stech metrech podél ní našel průchod do jejího jádra.

Byla to nepravdělná, ohromná a hodně tmavá jeskyně, jež sousedila s komplexem jeskyň, kde ležely trosky zadní části paláce. Tyto dvě části oddělovala jen asi pětimetrová skalní stěna.

Věznice tam byla vždycky, jak jsem se dozvěděl, jen se už přes sto let nepoužívala. Ale když nám stráže začaly hlásit, že se kolem města plíží čím dál tím více Zekových špehů, přišel jsem s nápadem na její znovuzprovoznění. Trvalo to pouhé dva dny, než se vyčistila a staré rozpadající se mříže se vyměnily za nové. Pak zbývalo už jen to, abychom dovnitř umístili několik kotlů s vodou, díky kterým jsme po přidání Harmoni mohli všechny vězně zbavit sil.

Většina vězňů byli muži. Žádný z nich mi ale nepřipadal nijak zvláštní. Vypadali vlastně docela obyčejně. Jen byli na Zekově straně. Podle nich dokonce nikdo neměl se Zekem nijak blízký vztah. Zkrátka se k němu přidali jen proto, že odmítali žít v podzemí.

Díky nim jsem o celé té situaci začal až nezdravě přemýšlet.

Asi není úplně správné všechny obyvatele Říše držet tady dole. Ale co by se stalo, kdybychom některým z nich dovolili odejít? Věřím tomu, že všichni určitě netouží po pomstě lidské rase za naše vyhnání tak jako Zek. Někteří zřejmě chtějí jen poznat opravdový svět. Ale bohužel nikdo neumí číst myšlenky těch lidí, tudíž nikdo nemůže říct, co by se stalo, kdyby se náš lid přesunul znovu na povrch.

Díky těmhle úvahám jsem si ale uvědomil, že válka se Zekem nebude tak jednoduchá, jak jsem si myslel. Až donedávna jsem totiž žil v domnění, že většina lidí, která se k Zekovi

přidala, bude podobná těm, které jsem už potkal – muž, který v pohoří raději skočil z útesu, než aby nám prozradil, kde Zeka najdeme, nebo těch sedm maniaků, kteří za námi pronikli až ke mně domů. Ne. Mezi Zekovými poddanými byli i muži, ženy a děti se zdravým rozumem, kteří bohužel pro nás sdílejí jeho názor, co se žití zde týče.

Ale budou ochotni riskovat svůj život, jen aby se pokusili dostat se odtud? A opravdu se proti nim budu muset postavit v boji? Já? Který cestuje mezi povrchem a Říší? Jeho lid mě musí mít za sobce. Káži vodu, piji víno.

Zhluboka jsem se nadechl a mírně zatřepal hlavou, abych nad tím přestal přemýšlet. Ale stále jsem se nedonutil vrátit se do postele.

Ta chvíle nastala až o necelé dvě hodiny později, kdy mě konečně nedostatek spánku začal přemáhat.

Kapitola 2

Přátelská návštěva

Lehce jsem kopl do malého kamínku, co se objevil na cestě. Zaslechl jsem zašustění, jak se propadl do dlouhé trávy, která pěšinu, po které jsem šel, lemovala.

Byl jsem na cestě do tábora ohně, kam jsem Bowenovi nesl nové tréninkové rozpisy. Bylo toho docela dost. Dvanáct velkých listů světlého papíru, smotaných do jedné velké role. Co jsem do toho tak nahlížel, zjistil jsem, že každý list je tréninkový rozvrh pro jednu třídu. Za nějakou dobu totiž začne zkouškové období, během kterého mají všichni mladí lidé možnost získat vyšší hodnost, co se úrovně používání jejich sil týče. A po dobu zkoušek je změna v trénincích, jelikož by kantoři táborů nestíhali trénovat studenty a zároveň přihlížet ke zkouškám. Navíc část kantorů chce mít možnost podívat se na zkoušky vlastních dětí nebo dětí svých přátel.

O průběhu zkoušek jsem se nechal informovat až nedávno a zjistil jsem, že jakmile toto období nastane, všechno se točí jen kolem nich. Také mi bylo řečeno, že po zkouškách samotných a po předání nových hodností studentům se konají velké oslavy. Chtěl jsem se ponořit do vzpomínek Srdce a zjistit veškerý průběh, abych věděl, jak to celé probíhá a co si mám pod tím vším představit, ale Abby mi řekla, ať to nedělám. Chtěla, abych si to všechno užil na vlastní oči.

Zkoušky se konají jednou do roka, což znamená, že ty loňské jsem prošvihl jen taktak. Do Říše jsem přišel až několik dnů po konci oslav.

Stejně bych si je neužil, i kdybych přišel dřív. Více než měsíc po svém příchodu jsem nedělal nic jiného, než že jsem trénoval.

Přehodil jsem si roli papírů do druhé ruky a rozhlédl se kolem. Byl jsem na začátku vesnice ohně, tudíž jsem mohl pozorovat, jak se domy náhle začínají seskupovat do pravidelných řad, na rozdíl od ostatních vesnic, kde bylo postavení domů velmi nepravidelné. Vesnice ohně je jediná, která má dokonale pravidelné a rovné ulice. Vesnice vody je sice také velmi uspořádaná, ale už ne tolik. A vesnice vzduchu a země? Tam jsou ulice spíše klikaté a neustále se točící kolem jednotlivých domů. To ovšem neznamená, že by byly ošklivější. Ne, především je tam vidět fantazie jejich stavitelů a architektů.

Všude kolem byla spousta lidí, i když jen minimum jich kráčelo proti mně. Většina z nich seděla v zahradách či před domy a povídala si se sousedy a dalšími známými. Kdo si mě všimnul, lehce pokynul hlavou. Já udělal totéž.

Právě jsem zahýbal do vedlejší ulice, která měla vyústit až do tréninkového tábora, když se zpoza rohu vyřítil houf dětí. Všechny se smály nebo vrískaly radostí. Až po několika sekundách jsem si ale povšiml, proč. Celá skupina dětí totiž běžela za malým světlým kuřátkem, které muselo utéct z jednoho z kurníků, které byly poblíž.

Zastavil jsem se a nechal kuře i děti proběhnout.

„Děti,“ ozvalo se odněkud, „koukejte na cestu.“

Žádné z dětí si z toho ale nic nedělalo a všechny běžely dál.

Počkal jsem, až mě mine i to poslední z nich, a pokračoval jsem ulicí vpravo. Jakmile jsem se v ní ocitl, mohl jsem vidět špičky vysokých stanů z tábora. Jejich zbytek se zatím schovával za dvěma domky na konci ulice a hrstkou stromů. Ale čím více jsem se blížil, tím mi připadaly stany větší.

Když jsem došel až k těm několika málo stromům, které obkličovaly více než polovinu tábora, začal ke mně doléhat

hluk, který v něm vládnul. Povely kantorů, zvuky plamenů dopadajících na zem, smích žáků a spousta dalšího. Tím více to všechno zesílilo, když jsem vešel mezi první stany.

Poblíž sebe jsem mohl zahlédnout asi tři tréninková místa, na nichž vždy stál jeden či dva kantoři a asi patnáctičlenná skupina žáků, kteří cvičili buď ve dvojicích nebo každý sám čelem k trenérovi.

Kde by asi teď Bowen mohl být, pomyslel jsem si.

Bowen většinou býval v jednom z hlavních stanů, kde si sedl ke stolu a probíral se různými papíry. Zamířil jsem tedy více do středu tábora. Tam jako vždy stály tři velké stany, jež byly natěsno u sebe. Jeden sloužil jako jídelna a zbylé dva jako centrála tábora, kde si mohli kantoři odpočinout či se postarat o dokumentaci a podobné věci.

Do jídelního stanu se právě řítily banda asi čtrnáctiletých kluků a holek. Prošel jsem kolem nich a zamířil ke druhému velkému stanu. Po odkrytí plachty jsem ale zjistil, že je prázdný. Bylo tam sice několik stolů s jasně rozdělanou prací, ale po jejich činitelích ani památky.

Otočil jsem se a rozhlédl se po táboře, jestli Bowena někde neuvidím. Jak jsem ho znal, za někým zase opět narychlo vyběhl. Rozhodl jsem se tedy zajít zeptat se nejbližšího z kantorů, jestli ho náhodou neviděl.

Nejbliže mně byl kantor trénující na placu asi padesát metrů ode mě – vypadalo to na jeden z nejstarších ročníků tábora. Všichni studenti byli už téměř dospělí a jejich trénink vypadal skoro jako opravdová bitva mezi vládci ohně.

Ještě, než jsem došel k placu, všiml jsem si, jakou metodu tréninku jejich kantor používá. Studenty rozdělil do dvou řad za sebe, které pak postavil naproti sobě. Tudíž vlevo byla jedna fronta, vpravo druhá. A vždy, když kantor vykřikl pokyn, první z řady nějakým způsobem zaútočil na toho, jenž byl první v řadě naproti němu. Ten se musel útoku ubránit a nejlépe otočit ho proti soupeři.

Na druhý pokyn kantora první z řad ustoupili a ponechali útok na studentech za sebou.

Přišel jsem až k jejich kantorovi a pozdravil. Ten se hned nato otočil, abych zjistil, že je to Liam – muž kolem třiceti let, kterého občas potkávám s Gabrielem. Muž na mě vždy působil tak nějak tvrdě a hodně uzavřeně. Ale možná to byl jen můj dojem.

„Zdravím, Alexi,“ oslovil mě. „Co potřebujete?“

„Sháním Bowena. Neviděl jste ho?“

Muž se široce usmál, což jsem u něj moc často neviděl. „Támhle je.“ Ukázal na další tréninkový plac, u něhož stál Bowen spolu s nějakou blondátou mladou ženou nebo dívkou, která mi nebyla nijak povědomá.

Oba hleděli do papíru, co měl Bowen v ruce.

Otočil jsem se k Liamovi. „Díky,“ řekl jsem a vyšel směrem k druhému placu, na kterém bylo asi šest studentů. Ještě, než jsem se ale dostal do poloviny své cesty, Bowen se vydal zpět do hlavního stanu.

„Bowene!“ zavolal jsem na něj a popoběhl za ním.

Ten se otočil a zmateně se rozhlížel. Když konečně zjistil, kdo to na něj volá a kdo k němu běží, usmál se. „Ahoj, Alexi! Co tu děláš?“

Doběhl jsem až úplně k němu a zamával rolí papírů v ruce. „Ahoj, nesu ti ty tréninkové rozvrhy, na kterých ses domlouval se Cedrikem.“

„No jo,“ lekl se Bowen. „Na ty já málem úplně zapomněl.“ Uchopil roli do ruky a zahleděl se na ni. „Asi začínám stárnout či co.“

Zasmál jsem se a spolu s ním vyrazil do hlavního stanu.

Jak jsem si ho však cestou prohlížel, nemohl jsem se ubránit tomu, že mi přijde nějaký strhaný. Ano, starý on byl. Ale ten den se mi zdálo, že měl nějaké zpomalené pohyby, a navíc i kruhy pod očima. Jinak vypadal jako vždy – pronikavě zelené oči a dlouhé, velmi prošedivělé vlasy a vousy.

Podržel jsem mu plachtu stanu u vchodu, aby mohl projít, když řekl: „Za ty rozvrhy moc děkuji, Alexi. Ale víš, že jsi mi sem s nimi mohl někoho poslat. Nebo mi jen nějak dát vědět, že už jsou připravené, a já bych se pro ně zastavil.“

„Neblázni,“ posadil jsem se na jednu ze židlí, „nebudu tebe ani nikoho jiného tahat přes celé město, když to můžu odnést sám. Stejně jsem se chtěl jít podívat za Samem, kterého jsem dlouho neviděl.“ Zamyslel jsem se. „Když o tom tak přemýšlím, tebe jsem už taky nějakou dobu neviděl. Co děláš, že po tobě není ani vidu ani slechu?“

Uchechl se, odložil roli papírů na stůl a těžce dosedl na svou židli. „Řekl bych, že tak nějak kousek od všeho. Ale hlavně se zase blíží ty zpropadené zkoušky. Je sice hezké vidět, jak se mladí lidé učí a dospívají. Ale ta práce kolem toho? Připravit tréninková místa, připravit kantory, upravit jim rozpisy, studentům taky... Rok co rok je to stejné. Teď k tomu všemu připočti tvého bratra a je to hotová směsice věcí, co mi tlačí na nervy. Už loňské zkoušky byly uspořádány s tím, že se všichni báli někde shromáždit kvůli Zekovi, teď tady jsi aspoň ty, ale... Je toho všeho zkrátka dost.“

„Jo, to věřím. Nechceš, abych řekl Cedrikovi, aby ti s tím víc pomohl? Nebo aby ti sehnal někoho k ruce?“

„Jen to ne,“ zasmál se Bowen. „To bych už veřejně přiznal, že jsem starý pařez, co nic nezvládá. A navíc – když to udělám nebo na vše dohlídnu sám – mám alespoň jistotu, že je všechno připravené a hotové.“

„Když myslíš,“ zapitvořil jsem se. „Ale kdyby sis to náhodou rozmyslel, řekni mi.“

„Neboj. Ale spíš mi řekni,“ trochu ztišil hlas, „jak to vypadá u tebe? Narazil jsi s Veronicou na něco nového, co by nám trochu pomohlo?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Bohužel. Už jsem se dostal skoro přes patnáct set let zpátky, ale... Nic. Sem tam na sudbu sice